

NAŠE
BOUŘLIVÉ
KONCE

CHLOE GONG

Přeložila Kristýna Suhomelová

COO
BOO

Naše bouřlivé konce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Chloe Gong

Naše bouřlivé konce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NAŠE
BOUŘLIVÉ
KONCE

CHLOE GONG

COO
BOO

Přeložila Kristýna Suchomelová

OUR VIOLENT ENDS

Text © 2021 by Chloe Gong

Jacket illustration © 2021 by Katt Phatt

Translation © Kristýna Suchomelová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-857-2

ISBN e-knihy 978-80-7661-862-6 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-863-3 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-861-9 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

RODIČŮM,
KTERÍ MI VYPRÁVĚLI
PŘÍBĚHY, BEZ NICHŽ
BYCH TUHLE KNIHU
NEDOKÁŽALA NAPSAT

Naposled, oči, dívejte se, paže,
objímejte, a rty, vy brány dechu,
zpečete smlouvu, za niž ručí smrt.

William Shakespeare, *Romeo a Julie*

KAPITOLA PRVNÍ

LEDEN 1927

Nový rok v Šanghaji začal s tak velkou slávou, že bujará atmosféra městem prostupovala ještě týden poté. Plynula z toho, jak se lidé pohybovali – mimořádný elán v nohách a jiskra v oku, zatímco se nakláněli přes sedadla v biografu Grand Theatre a šuškali si se svými společníky. Dotvářel ji hlasitý jazz, který se ozýval z kabaretu přes ulici, chladivé poryvy vzduchu z ručních bambusových vějířů rychle se třepotajících všemi barvami, vůně čehosi smaženého, co někdo navzdory přísným pravidlům propašoval do sálu číslo jedna. Oslavovat první den gregoriánského kalendáře měli ve zvyku na Západě, ale Západ do tohoto města již dávno zapustil kořeny.

Šílenství ze Šanghaje vymizelo. Ulice se nechaly ukolébat pocitem bezpečí a opět v nich zavládla nespoutaná dekadence a nekonečné noci – jako tato, kdy mohli návštěvníci biografu zhlédnout film a poté se líně procházet kolem řeky Chuang-pchu až do východu slunce. V jejích vodách už koneckonců nečihala žádná nestvůra. Od jejího úmrtí, od chvíle, kdy ji zastřelili a nechali hnit na molu u Bundu, uběhly čtyři měsíce. Nyní si místní museli dělat starosti už jen s gangstery... a narůstajícím počtem kulkami prošívaných těl, která se na ulicích objevovala.

Juliette Caiová se vyklonila přes zábradlí a zamžourala do přízemí kinosálu. Ze svého vyvýšeného místa viděla téměř na všechno pod sebou, dokázala rozeznat každyčkou drobnost v chaosu, který panoval pod zlatými svítidly. Bohužel by bývalo bylo mnohem užitečnější, kdyby sama seděla také tam dole a mohla navázat hovor s obchodníkem, kvůli kterému ji sem vyslali, místo aby na něj jen zírala z výšky. Lepší vstupenky se jí na dnešek sehnat nepodařilo – úkol jí přidělili příliš pozdě na to, aby zvládla na jednom z nejžádanějších míst vyšších společenských kruhů obstarat něco použitelnějšího.

„Hodláš se takhle ksichtit celý večer?“

Juliette se otočila a přimhouřila na sestřenici oči. Kathleen Langová ji následovala s úšklebkem na tváři, zatímco lidé kolem se snažili před začátkem filmu dostat na svá místa.

„Ano,“ zabrblala Juliette. „Mám spoustu lepších věcí na práci.“

Kathleen obrátila oči v sloup a poté mlčky ukázala před sebe, jelikož zpozorovala místa na jejich lístcích. Útržky, které držela v ruce, byly odtržené nakřivo, protože mladému uvaděči v uniformě u dveří dav hrnoucí se do předsálí srazil cylindr do očí. Sotva se stihl vzpamatovat a už mu cizinci i bohatí Číňané před obličejem mávali dalšími vstupenkami, pohoršení jeho nedostatečnou rychlostí. Na podobných místech lidé očekávali lepší servis. Lístky se prodávaly za závratné ceny, aby byl z návštěvy Grand Theatre *zážitek*, se všemi jeho klenutými stropy a zábradlími z tepaného železa, italským mramorem a ozdobnými nápisy na dveřích – pouze v angličtině, po čínštině ani stopy.

„Co by proboha mohlo být důležitější než tohle?“ zeptala se Kathleen. Usadily se na svá místa: v přední řadě u zábradlí balkonu, odkud měly dokonalý výhled na plátno i na všechny diváky

pod sebou. „Naštvaně zírat na zeď u sebe v pokoji, jako to děláš posledních pár měsíců?“

Juliette se zamračila. „Dělám i jiné věci.“

„Á, promiň. Jak jsem jen mohla zapomenout pořvávání na politiku.“

Juliette se dopáleně opřela o sedadlo. Pevně si založila ruce na prsou, až jí korálky na rukávech hlasitě zacinkaly o ty na její hrudi. Ač šlo o pronikavý zvuk, k okolnímu lomozu přispěl jen nepatrným dílem.

„Pa-pa mi už tak dává zabrat za to, že jsem toho nacionalistu urazila,“ zabručela Juliette. Začala si metodicky prohlížet dav pod nimi, v duchu přiřazovala jména k tvářím a vytvářela si přehled o tom, kdo by si mohl povšimnout její přítomnosti. „Nezačíněj ještě ty.“

Kathleen zamlaskala a opřela si loket o područku mezi nimi. „Jen si dělám starosti, piao-mej.“

„Kvůli čemu? Na lidi křičím každou chvíli.“

„Lord Cai tě nekárá často. Řekla bych, že by to mohlo být znamení, že...“

Juliette se prudce předklonila. Zcela bezděky se jí do hrdla vydral vzdech, ona ho ze sebe však odmítala vydat, a zvuk tak namísto toho zůstal vězet na místě, mrazivý pocit u kořene jazyka. Kathleen také okamžitě zpozorněla a začala v prostoru pod nimi pátrat po tom, kvůli čemu Juliette tak zbledla.

„Co?“ zeptala se. „Co se děje? Mám zavolat posily?“

„Ne,“ šeptla Juliette a ztěžka polkla. Kinosál potemněl. Uvaděči v reakci na to začali procházet uličkami, aby dav přiměli usadit se před začátkem filmu. „Je to jen drobný zádrhel.“

Její sestřenice si se svrastělým obočím dál prohlížela dav. „Co se děje?“ zopakovala.

Juliette jen ukázala prstem. Sledovala, jak se Kathleen otáčí tím směrem, jak jí to začíná docházet, když se již obě dívaly, jak se davem prodírá jedna postava.

„Vypadá to, že sem s úkolem nevyslali jen nás.“

Protože dole v přízemí se, jako kdyby ho nic na světě netrápilo, Roma Montagov usmál, zastavil před obchodníkem, kvůli kterému tu byly, a podal mu ruku.

Juliette na klíně pevně zatnula ruce v pěst.

Romu spatřila naposledy v říjnu, kdy první protesty ve čtvrti Nan-š' otrásly městem a připravily půdu pro ty, jež následovaly, když se do Šanghaje přihnala zima. Neviděla jeho fyzickou podobu, jeho přítomnost jí však připomínalo všechno: mrtvolky všude po městě s liliově bílými květinami sevřenými ve ztuhlých dlaních, obchodní společníci, kteří znenadání mizeli bez jakékoli zprávy či vysvětlení, stopy, které po sobě nechávala krevní msta. Od chvíle, kdy se městem roznesly zprávy o střetu Romy Montagova a Tylera Caie, se krevní msta vyšvihla zpátky do svých nejhorších výšin. Ani jeden z gangů se už nemusel obávat, že jeho řady prořídnou vlivem šílenství. Namísto toho se jejich myšlenky točily kolem odplaty a cti, a jelikož se z různých zdrojů šířily různé verze toho, co se mezi nejužšími kruhy Šarlatového gangu a Bílých květů toho dne stalo, s určitostí se vědělo jediné: v maličké nemocnici na okraji Šanghaje Roma Montagov postřelil Tylera Caie a Juliette Caiová na obranu svého bratrance chladnokrevně zavraždila Marshalla Sö.

Obě strany nyní toužily po pomstě. Bílé květy teď na Šarlatový gang útočily s novou vervou a ten se stejně urputně bránil. Nic jiného jim nezbývalo. Nehledě na to, jak obezřetně Šarlatoví spolupracovali s nacionalisty, všichni obyvatelé města do posledního vnímali, že dochází k posunu, že pokaždé, když se komunisté po-

kusí vyhlásit stávkou, sejde se větší dav. Politickou situaci čekala změna, současnému bezpráví mělo brzy odzvonit a oba gangy, které městu nyní vládly železnou pěstí, měly jen dvě možnosti – chovat se teď agresivně a zabezpečit své teritorium, nebo toho později litovat, pokud je o něj připraví silnější mocnost a už nebude způsobil, jak ho získat zpátky.

„Juliette,“ oslovila ji tiše Kathleen. Očima těkala tam a zpátky mezi ní a Romou. „Co se mezi vámi stalo?“

Juliette na to neměla odpověď, stejně jako nikdy předtím, když jí tuhle otázku někdo položil. Kathleen si zasloužila lepší vysvětlení, zasloužila si vědět, proč se po městě šušovalo, že Juliette Marshalla Sō zastřelila z bezprostřední blízkosti, když se k němu předtím chovala tak přívětivě, proč Roma Montagov rozhazoval květy na posměch obětem krevní msty, kudy chodil, když se k Juliette kdysi choval tak něžně. Ale pokud by to tajemství prozradila komukoli dalšímu, jen by dalšího člověka zatáhla do toho chaosu. Vytvořila by další cíl pro Tylerův přísný dohled – pro Tylerovu zbraň.

Raději o tom nemluvit. Předstírat a předstírat, dokud se možná, jen možná, nenaskytne nějaká šance, jak napravit roztříštěný stav, do kterého město upadlo.

„Film začíná,“ řekla Juliette namísto odpovědi.

„Juliette,“ nenechala se Kathleen odradit.

Juliette pevně zatnula zuby. Přemýšlela, zda její tón ještě vůbec někoho dokáže ošálit. V New Yorku jí lhaní šlo tak dobře, s takovou lehkostí se dokázala vydávat za zcela jiného člověka. Posledních pár měsíců ji připravilo o tolik, že z ní nezbylo nic než... ona sama.

„Nic nedělá. Podívej, sedá si na místo.“

Roma se podle všeho od obchodníka po pouhém krátkém pozdravu skutečně vzdálil a usadil se na krajní sedadlo o dvě řady za

ním. Nemusí z toho dělat velkou věc. Nemusí mezi nimi dojít ke konfrontaci. Juliette ho může ze svého místa nenápadně pozorovat a postarat se, aby se k obchodníkovi o přestávce dostala jako první. Překvapilo ji, že ji sem vůbec vyslali. Šarlatový gang jen zřídka naháněl nové klienty, obvykle čekal, až přijdou oni za nimi. Tento obchodník ale nepodnikal s drogami jako ostatní. Do Šanghaje připlul minulý týden s britskou technologií – bůhví jakou; od rodičů se nedozvěděla nic konkrétního, až na to, že jde o jakousi zbraň a Šarlatový gang chce odkoupit jeho zásoby.

Pokud měly zájem i Bílé květy, určitě šlo o něco velkého. Juliette si zapsala do paměti, že jakmile se vrátí domů, má se vyptat na podrobnosti.

Světla zhasla. Kathleen se s prsty zapletenými do volných rukávů svého kabátu ohlédla přes rameno.

„Uklidni se,“ šeptla Juliette. „To, co teď uvidíš, sem přišlo rovnou po premiéře na Manhattanu. Kvalitní zábava.“

Film začal. Sál číslo jedna byl v celém Grand Theatre největší a jeho orchestrální zvuk duněl ze všech stran. Každé sedadlo mělo svoje vlastní překladové zařízení, které předčítalo text, jenž němý film doprovázel. Pár po Juliettině levé straně měl na uších sluchátka a nadšeně si mezi sebou šuškal, zatímco k nim repliky proudily v čínštině.

Juliette sluchátko nepotřebovala, nejen proto, že si text dokázala přečíst v angličtině, ale i proto, že film ve skutečnosti nesledovala. Ať se snažila sebevíc, nemohla si pomoci a očima neustále tékala pod sebe.

Nebud' hloupá, napomenula se. Vrhla se do této situace po hlavě. Nehodlala toho litovat. Udělala, co bylo třeba.

I tak však nedokázala odtrhnout oči.

Uběhly jen tři měsíce, ale Roma se změnil. To už samozřejmě věděla z hlášení, která dostávala o mrtvých gangsterech s korejskými znaky napsanými krví vedle nich. Věděla to, protože těla se na území Šarlatového gangu hromadila dál a dál od hranic, jako by Bílé květy zkoušely, jak daleko mohou zajít. Bylo nepravděpodobné, že by Roma Šarlatové vyhledával konkrétně za účelem krvavé odplaty – na to neměl srdce –, ale pokaždé, když vypukl spor, zanechaný vzkaz byl jasný: *tohle máš na svědomí ty, Juliette.*

To Juliette krevní mstu vystupňovala, stiskla spoušť zbraně namířené na Marshalla Sö a řekla Romovi do očí, že všechno mezi nimi byla pouhá lež. Takže teď byla veškerá krev, kterou proléval, součástí jeho pomsty.

I jeho vzhled tomu odpovídal. Vyměnil své tmavé obleky za světlejší barvy: krémové sako a zlatou kravatu, manžetové knoflíčky, od kterých se odráželo světlo pokaždé, když se na plátně bíle zablesklo. Tělo držel zpřímá, již se nehrbil ve snaze působit nenuceně, nenatahoval nohy daleko před sebe, aby se mohl na sedadle sesunout níž a předejít tomu, že si ho všimne kdokoli, kdo se po místnosti letmo rozhlédne.

Roma Montagov již nebyl dědic, který intrikaři v ústraní. Patrně už měl po krk toho, jak si o něm město myslí, že ve tmě podřezává hrdla, že má černé srdce a s ním sladěné obleky.

Vypadal jako člen Bílých květů. Vypadal jako vlastní otec.

Juliette koutkem oka zpozorovala záblesk pohybu. Zamrkala, odtrhla pohled od Romy a začala si prohlížet sedadla přes uličku naproti jeho řadě. Na okamžik byla přesvědčená, že se jí to jen zdálo, že se jí možná z kudrny na čele uvolnil pramen vlasů a spadl jí do očí. Poté se na plátně znovu bíle zablesklo, když na Divokém západě za hlasitého vrzání vykolejil vlak, a Juliette uviděla, jak z publika vstává muž.

Tvář mu halily stíny, ale zbraň v jeho ruce byla velmi, velmi dobře osvětlená. A namířená přímo na obchodníka v první řadě, toho, se kterým si Juliette stále potřebovala promluvit.

„Na to zapomeň,“ zamručela našťvaně a nahmatala pistoli, kterou měla připnutou na stehně.

Plátno pokryly stíny, Juliette však stejně namířila. Vteřinu před tím, než muž stihl udělat, k čemu se chystal, Juliette s hlasitou ránou stiskla spoušť jako první.

Pocítila zpětný ráz. Se zařatými zuby se přitiskla zpátky k sedadlu, zatímco muž dole kvůli poraněnému rameni upustil zbraň. Její výstřel nepřitáhl téměř žádnou pozornost, jelikož i ve filmu právě probíhala přestřelka, která přehlušila mužův výkřik a zakryla kouř, jenž vycházel z hlavně její zbraně. Ačkoli ve filmu nebyl žádný dialog, v pozadí orchestrální doprovodné hudby se ozývalo bouřlivé třískání činelů a všichni diváci předpokládali, že výstřel byl součástí snímku.

Všichni kromě Romy, který se okamžitě otočil za sebe, vzhlédl a začal pátrat po zdroji výstřelu. A našel ho.

Jejich pohledy se střetly, vzájemné rozpoznání je zasáhlo tak silně, že Juliette cítila fyzický posun v páteři, jako kdyby se její tělo po měsících vychýlení konečně navrátilo do správného postavení. Strnula, dech se jí zadrhl v hrdle, oči vytřeštěné.

Dokud si Roma nestrčil ruku do kapsy saka, nevytáhl zbraň a Juliette nezbývalo, než se z omámení vytrhnout. Namísto aby se soustředil na aspirujícího atentátníka, rozhodl se začít střílet po ní.

Kolem ucha jí prosvištěly tři kulky. Juliette se vrhla dolů, s heknutím dopadla na zem a při tom si bolestivě odřela kolena o koberec. Pár po její levici se dal do křiku.

Divákům došlo, že střelba součástí hudebního doprovodu není.

„Tak jo,“ zamumlala Juliette polohlasně. „Je na mě pořád nastvaný.“

„Co to proboha bylo?“ chtěla Kathleen vědět. I ona se rychle skrčila a skryla se za zábradlí balkonu. „Vystřelila jsi do publika? To na tebe zpátky střílel Roma Montagov?“

Juliette se zašklebila. „Ano.“

Znělo to, jako by se v přízemí dal celý dav splašeně na úprk. Lidé na balkonu rozhodně také začínali panikařit, vyskakovali ze svých míst a hrnuli se k východu, dvoje dveře na obou stranách sálu – označené SUDÉ a LICHÉ podle uspořádání sedadel – však byly poněkud úzké, a tak se jim podařilo pouze cestu ven ucpat.

Kathleen ze sebe vyrazila nedešifrovatelný zvuk. „*Nic nedělá... sedá si na místo!*“

„No tak, neposmívej se mi!“ sykla Juliette.

Situace nebyla ideální. Ale ona to napraví.

Vyškrábala se na nohy.

„Někdo se snažil zastřelit toho obchodníka.“ Juliette rychle pohlédla přes zábradlí. Romu už neviděla. Spatřila ale obchodníka, jak si kolem pasu pevně přitahuje sako a nasazuje si slaměný klobouk, zatímco se snaží následovat dav ven ze sálu.

„Běž zjistit, kdo to byl,“ zafuněla Kathleen. „Jestli toho obchodníka zabijí, tvůj otec tě přetrhne.“

„Vím, že si děláš legraci,“ zamumlala Juliette, „ale možná máš pravdu.“ Vtiskla svou pistoli sestřenici do dlaně a cestou pryč zavolala přes rameno: „Promluv s tím obchodníkem za mě! Merci!“

Tlačence u dveří mezitím prořídla natolik, že se Juliette dokázala prodat do hlavního předsálu v prvním patře sálu číslo jedna. Dámy oblečené v hedvábných čchi-pchaech na sebe neutišitelně pokřikovaly a britští funkcionáři spolu v hloučku stáli v rohu

a hystericky si šeptali o tom, co se to děje. Juliette ničemu z toho nevěnovala pozornost a tlačila se davem ve snaze dostat se ke schodům, do přízemí, kde se co nevidět vynoří obchodník.

Náhle se zarazila. Hlavní schodiště bylo příliš přečpané lidmi. Vrhla pohled do strany, ke schodišti pro personál, a pak bez dalšího přemýšlení rozrazila dveře a vřítla se dovnitř. Juliette tento biograf znala; nacházel se na území Šarlatových a ona část svého raného dětství strávila potulováním se po této budově a nahlížením do všech sálů, když chůva nedávala pozor. Zatímco hlavní schodiště tvořila velkolepá konstrukce s naleštěnou podlahou a klenutým dřevěným zábradlím, schody pro personál byly z betonu, zcela postrádaly sluneční světlo a musely si vystačit s malou žárovkou zavěšenou nad prostředním odpočívadlem.

Její podpatky hlasitě klapaly, když na odpočívadle zahýbala za roh. Znenadání se zastavila.

U dveří do hlavního foyer čekal Roma s pozdviženou zbraní.

Juliette si pomyslela, že začala být předvídatelná.

„Od toho obchodníka tě dělily tři kroky,“ řekla. Překvapilo ji, že její hlas zní dál vyrovnaně. Tcha ma te. Na noze měla připásaný nůž, ale než by se pro něj natáhla, poskytla by Romovi víc než dost času na to, aby vystřelil. „Nechal jsi ho tam, jen abys mohl najít mě? Jsem polichocena...“

Se zasyčením uskočila. Tvář jí sálala horkem, natékala z děsivě blízkého dotyku střel, které jí proletěly kolem hlavy. Než se Roma mohl rozhodnout zamířit znovu, Juliette si spěšně promyslela všechny své možnosti a pak se vrhla do dveří za sebou a vrazila do skladu.

Nepokoušela se utéct. Tohle byla slepá ulička, úzká místnost plná na sobě naskládaných židlí a pavučin. Potřebovala jen...

Kolem ruky jí prosvištěla další kulka.

„Vyhodíš to tu do povětří,“ vyštěkla a prudce se otočila. Došla na úplný konec místnosti a zády se přitiskla k tlustým trubkám, které se táhly podél zdi. „Některé z těchto trubek vedou plyn – jestli jednu z nich prostřelíš, celé kino vyletí do vzduchu.“

Na Romu ta výhrůžka neměla téměř žádný účinek. Jako kdyby ji ani neslyšel. Oči měl přimhouřené, tvář nakrčenou. Vypadal neznámě – jako skutečný cizinec, jako chlapec, který si na sebe navlékl kostým a překvapilo ho, jak dobře mu padne. I v mdlém světle se zlatá na jeho oblečení třpytila tak jasně jako blikající reklamní poutače před biografem.

Když Juliette viděla, co se z něj stalo, chtělo se jí křičet. Sotva popadala dech a lhala by, kdyby tvrdila, že jediným důvodem byla současná fyzická námaha.

„Slyšel jsi, co jsem říkala?“ Juliette si změřila vzdálenost mezi nimi. „Schovej tu pistoli...“

„Posloucháš se vůbec?“ přerušil ji Roma. Za tři kroky stál tak blízko, že mohl zbraní Juliette namířit přímo do obličeje. Cítila teplo hlavně, horkou ocel pár centimetrů od kůže. „Zabila jsi Marshalla. Zabila jsi ho a uběhly měsíce a neslyšel jsem od tebe ani slovo na vysvětlenou...“

„Žádné vysvětlení neexistuje.“

Považoval ji za nestvůru. Myslel si, že ho celou dobu nenávidí tak urputně, až hodlá zničit vše, na čem mu záleží, a pokud měl zůstat naživu, myslet si to musel. Juliette ho odmítala ohrozit jen proto, že *ona* měla slabou vůli.

„Zabila jsem ho, protože bylo nutné, aby zemřel,“ prohlásila Juliette. Vymrštila ruku vzhůru. Vykroutila Romovi zbraň z dlaně a nechala ji s rachotem dopadnout k jejich nohám. „Stejně jako zabiju tebe. Stejně jako nepřestanu, dokud ty nezabiješ mě...“

Přirazil ji k trubkám.

Náraz byl tak silný, že ucítila krev na vnitřní straně rtu, kde si ho rozřízla vlastními ostrými zuby. Potlačila zalapání po dechu a poté další, když jí Roma s vražedným pohledem v očích sevřel krk.

Juliette neměla strach. Byla jen naštvaná – ne na Romu, ale na sebe. Na to, že se k němu chtěla naklonit, i zatímco se ji pokoušel zabít. Na tu propast, kterou mezi nimi dobrovolně vytvořila, protože se narodili do dvou znesvářených rodin a ona by raději zemřela Romovou rukou, než zapříčinila jeho smrt.

V zájmu její ochrany nikdo další nezemře. Roma ve snaze Juliette udržet v bezpečí vyhodil do povětří dům plný lidí. Tyler a jeho Šarlatoví by ve jménu její ochrany zběsile vraždili, i když si sami přáli její smrt. Bylo to všechno jedno a totéž. Bylo to tohle město, rozdělené podle jmen a barev a území, ale nakonec prodchnuté naprosto stejným odstínem násilí.

„Jen do toho,“ vysoukala ze sebe s vypětím sil.

Nemyslela to vážně. Romu Montagova znala. Myslel si, že si přeje její smrt, pravda však byla taková, že Roma se vždy trefil, a teď přesto minul – všechny ty kulky zaryté do zdi místo do Juliettiny hlavy. Pravda byla taková, že měl ruce omotané kolem jejího krku, a ona přesto mohla dýchat, vtahovat vzduch do plic navzdory zhoubě a nenávisti, které se jí jeho prsty snažily vtisknout do kůže.

Juliette konečně sáhla po svém noži. Přesně ve chvíli, kdy se Roma ještě přiblížil, možná odhodlaný dokončit, co začal, nahmatala pouzdro pod šaty, tasila zbraň a sekla do prvního místa, které se jí naskytlo. Sykl a pustil ji. Byla to jen povrchová rána, ale přitiskl si ruku k hrudi a Juliette se ho držela a přiložila mu ostří k hrdlu.

„Tohle je území Šarlatových.“ Mluvila vyrovnaně, stálo ji to však veškeré úsilí. „Dovoluješ si příliš.“

Roma strnul. Dlouhou chvíli na ni s naprosto neproniknutelným výrazem ve tváři zíral – tak dlouhou, až si Juliette málem začala myslet, že se vzdá.

Jenže potom se namísto toho k čepeli naklonil, až se mu kov přitiskl přímo ke krku, tak blízko, že by stačil jen nepatrný pohyb, aby mu porušil kůži a on začal krváčet.

„Tak to udělej,“ zasyčel Roma. Zněl našťavaně... Zněl *utrápeně*. „Zabij mě.“

Juliette se ani nehнула. Musela váhat o zlomek vteřiny příliš dlouho, protože se Romův výraz proměnil v úšklebek.

„Proč otálíš?“ provokoval ji.

Juliette v ústech stále cítila pronikavou chuť krve. Vmžiku otočila nůž tupým koncem vpřed a rukojetí Romu udeřila do spánku. Zamrkal a svalil se jako kámen, ale Juliette zbraň odhodila a vrhla se vpřed ve snaze zbrzdit jeho pád. Jakmile kolem něj omotala ruce, krátce vydechla úlevou a podařilo se jí ho zachytit těsně předtím, než hlavou narazil do tvrdé podlahy.

Vzdechla. V jejím náručí byl najednou tak hmatatelný, skutečnější než kdy dřív. Jeho bezpečí bylo abstraktní pojem, když mezi sebou měli odstup, když byl daleko od hrozeb, které pro něj představovali její Šarlatoví. Ale tady, zatímco mu v hrudi bušilo v pravidelném rytmu, kterému se přizpůsobil i její pulz, byl jen chlapec, jen zkrvavené, bijící srdce, které kdykoli mohla jakákoli dostatečně ostrá čepel vyříznout.

„Proč otálíš?“ napodobila ho Juliette roztrpčeně. Jemně ho položila na zem a odhrnula mu rozčuchané vlasy z tváře. „Protože i když mě nenávidíš, Romo Montagove, já tebe stále miluju.“

KAPITOLA DRUHÁ

Jako první Roma ucítil dloubání do ramene. Potom ztuhlost svých svalů. A nakonec strašlivou, nesnesitelnou bolest, která mu vystřelovala do hlavy.

„Ježíši,“ sykl, když se s trhnutím probral. Jakmile se rozkoukal, spatřil černou botu, jež měla dloubání na svědomí, na noze posledního člověka, kterého chtěl vidět, zatímco ležel svalený na podlaze.

„Co se sakra stalo?“ zeptal se Dimitri Voronin s rukama založenýma na hrudi. Za ním stáli tři další členové Bílých květů. Velmi pozorně si sklad prohlíželi a zkoumali otvory po kulkách ve zdech.

„Juliette Caiová,“ zamručel Roma a vyškrábal se na nohy. „Omráčila mě.“

„Vypadá to, že máš štěstí, že tě nezabila,“ odvětil Dimitri. Udeřil dlaní do stěny, a umazal si ji tak ohořelou drtí a prachem. Roma se neobtěžoval vysvětlovat, že všechny ty kulky byly jeho. Dimitri sem stejně nepřišel proto, aby mu pomohl. Pravděpodobně ve své posedlosti být vždy tam, kde panuje chaos, svolal posily, jakmile se dozvěděl, že se Grand Theatre otrásá střelbou. Dimitri Voronin byl posledních pár měsíců všude, od chvíle, kdy zmeškal střet v nemocnici a musel si později zjišťovat, k čemu mezi Bílými květy

a Šarlatovým gangem došlo, jako všichni ostatní. Příští velké utkání odmítal zmeškat. Jakmile se doslechl o jakýchkoli nepokojích ve městě – nehledě na to, jak bezvýznamných –, které souvisely s krevní mstou, vždy se teď na místě objevil jako první.

„Co tady děláš?“ zeptal se Roma. Sáhl si na tvář a zašklebil se bolestí, když ucítil, jak ji má pohmožděnou. „Otec sem poslal mě.“

„Ano, ale to asi nebylo nejlepší rozhodnutí, vid’? Venku jsme viděli, jak obchodník spokojeně klábosí s Kathleen Langovou.“

Roma spolkl nadávku, kterou měl na jazyku. Chtěl ji ze sebe vychrlit, Dimitri ho však pozoroval, a tak se jen otočil a zvedl ze země svou pistoli. „Na tom nesejde. Zítra je nový den. Je čas jít.“

„Ty se jen tak vzdáš?“

„Tohle je území Šarlato...“

Venku zapískala píšťalka a její ozvěna se nesla celým schodištěm pro zaměstnance. Tentokrát Roma zanađával nahlas a schoval pistoli, než do skladu vrazili strážníci z garde municipale s obušky v rukách. Spatřili Bílé květy a z nějakého důvodu se rozhodli zaměřit pozornost na Dimitriho, oči upřené na jeho zbraně.

„Lâche le pistolet,“ nařídil první z nich. Zaleskl se mu opasek, jak se mdlé světlo odrazilo od kovových pout. „Lâche-moi ça et lève les mains.“

Dimitri neuposlechl, nepustil pistoli, kterou nenuceně držel v dlani, ani nezvedl ruce vzhůru. Jeho nevyhovění působilo urážlivě, ale Roma věděl, jak je to ve skutečnosti. Dimitri neuměl francouzsky.

„Nemáte nad námi žádnou moc,“ odsekl Dimitri rusky. „Takže co kdybyste šli a...“

„Ça va maintenant,“ skočil mu Roma do řeči. „J’ai entendu une dispute dehors du théâtre. Allez l’investiguer.“

Strážníci z garde municipale přimhouřili oči, protože si nebyli jistí, zda se mají řídit Romovými pokyny – zda se venku skutečně děje něco, co vyžaduje jejich pozornost, nebo zda si Roma jen vymýšlí. Opravdu lhal, stačilo však, aby znovu vyštěkl „Běžte!“, a strážníci se rozprchli.

Tak usilovně pracoval na tom, aby se přesně tímhle stal. Dělal všechno ve své moci, aby tím i zůstal. Někým, koho strážníci poslouchají, i když sami patří k Šarlatovým.

„Působivé,“ utrousil Dimitri, když v místnosti byly Bílé květy opět o samotě. „Vážně, Romo, je to tak...“

„Sklapni,“ vyštěkl Roma. Účinek byl okamžitý. Přál si, aby mu pohled na to, jak Dimitrimu rudne krk, jak se muži, které si přivedl s sebou, pobaveně kření, přinesl nějaké uspokojení, ale cítil se jen otupěle. „Příště se nepromenáduj po území, které ovládají cizinci, když se s nimi neumíš vypořádat.“

Roma vypochoďoval ven a přehnaně ráznými kroky vyrazil po schodišti pro zaměstnance zpět do přízemí. Nedokázal určit, co přesně ho tak rozčílilo; tolik toho v něm vřelo – že mu obchodník vyklouzl, záhadný vrah v hledišti, že tu byla Juliette.

Juliette. Když vycházel z biografu, dupal obzvláště hlasitě a mžoural na šedé mraky. V tu chvíli mu bolestivě zacukalo na ruce a on vymrštil dlaň k ráně, kterou mu Juliette způsobila, v domnění, že nahmatá sraženou krev tak zkaženou a mrtvou jako city, jež k ní chová. Když si však opatrně vyhrnul rukáv, namísto toho ucítil jen hladkou látku. S trhnutím se zarazil na kraji chodníku. Cívil na svoji ruku. Měl ji pečlivě obvázanou a látka byla zajištěná mašlí.

„To je *hedvábí?*“ zamumlal zamračeně. Vypadalo to jako hedvábí. Vypadalo to jako hedvábí z Juliетtiných šatů, utržené z jejich lemu, ale *proč by to dělala?*

Ze silnice se ozvalo troubení klaksonu a přilákalo jeho pozornost. Auto, které tam stálo s motorem na volnoběh, bliklo předními světly a pak šofér z místa řidiče vystrčil ruku z okénka a zamával na něj. Roma se svrastělým čelem dál nehnutě stál.

„Pane Montagove!“ zakřičel po dlouhé chvíli nakonec člen Bílých květů. „Můžeme už jet?“

Roma si povzdechl a rychle vyrazil k autu.

Po sídle Caiových bylo rozmístěných dvacet dva váz plných červených růží. Juliette natáhla ruku, vzala jedno poupě do dlaně a přejela prstem po okraji křehkého okvětního lístku. Venku se dávno setmělo. Bylo tak pozdě, že většina služebnictva se již v nočních košilích odšourala do svých ložnic, popřála Juliette dobrou noc, když kolem ní procházela chodbou, a šla spát. Měla za to, že služební promluvili jen proto, že by bylo podivné vůbec si nevšímat dědičky Šarlatového gangu ležící na podlaze s roztaženými rukama a nohama opřenými o zeď, zatímco čeká před otcovou pracovnou. Poslední služebná jí dobrou noc popřála před více než půl hodinou. Od té chvíle se k velké nelibosti své sestřenice postavila a začala přecházet tam a sem. Kathleen celou dobu strávila způsobně usazená na skutečné židli s deskami na dokumenty na klíně.

„O čem to proboha mluví?“ zabrblala Juliette a pustila růži z ruky. „Uběhly už *hodiny*. Ať to odloží na jiný den...“

Dveře pracovny lorda Caie se konečně otevřely a vyšel z nich nacionalista, který byl právě na odchodu. Před pár měsíci by v Juliette schůzka vzbudila zvědavost a požádala by o hlášení. Nyní domem nacionalisté procházeli tak často, že ji to sotva zajímalo. Byla to věčně ta samá písnička – za jakoukoli cenu potlačit komunisty. Rozstřílet je na cimprcampr, rozehnat jejich odborové svazy: na-

cionalistům nezáleželo na tom, jak to Šarlatoví udělají, jen pokud dosáhnou svého.

Nacionalista se zastavil ve dveřích a pak se otočil zpátky, jako by ještě něco zapomněl říct. Juliette přimhouřila oči. Pohled na nacionalisty pro ni nebyl nic nového, pravda, ale tento... Jeho uniformu zdobily četné hvězdy a vyznamenání. Možná šlo o generála.

Rozhodla se osahat si, kde jsou hranice, a podala Kathleen ruku. Ta ji za ni, ač zmateně, vzala, zvedla své desky a pak k nacionalistovi obě vykročily.

„Už žádné vojenské kliky.“ Nacionalista si smetl smyšlené smítko prachu z uniformy. „A žádní cizinci. Vstupujeme do nového světa, a jestli tam Šarlatový gang vejde s námi, je otázka loajality...“

„Ano, ano,“ skočila mu Juliette do řeči a spolu s Kathleen se kolem něj protáhla. „Kuomintang budiž požeňán, wan suej wan suej wan wan suej...“ Začala tlačit do dveří.

„Juliette,“ okřikl ji lord Cai.

Přestala. V očích se jí objevila jiskra. Podobná jako ta, jež se dostavila, když z kuchyně přinesli její oblíbené jídlo. Když ve výloze obchodního domu zpozorovala diamantový náhrdelník, který chtěla.

„Zde a očekávající rozkazy,“ prohlásila.

Lord Cai se na své velké židli zaklonil a založil si ruce na břicho. „Omluv se, prosím.“

Juliette nevzrušeně udělala pukrle. Když pohlédla na nacionalistu, pozorně si ji prohlížel, nešlo však o chlípné pošilhávání mužů na ulici. Bylo to mnohem strategičtější.

„Přijměte prosím mou omluvu. Doufám, že ke dveřím už trefíte sám.“

Nadzvedl si klobouk. Sice se na ni usmál, jak zdvořilost žádala,

ale ten výraz vůbec nedospěl k jeho očím, jen se mu bez sebemenší stopy po vřelosti prohloubily vrásky kolem víček.

„Ovšem. Rád jsem vás poznal, slečno Caiová.“

Nikdo jí ho nepředstavil, takže se vůbec nepoznali. Juliette na to nepoukázala, jen zavřela dveře a protočila panenky Kathleeniným směrem.

„Jak *otravné*. Když už je na odchodu, tak ať *odejde*.“

„Juliette,“ zopakoval lord Cai, tentokrát méně přísně, když již mezi nimi nebyl nacionalista, před kterým by se dcera mohla předvádět. „To byl Šu Jang. Generál Šu. Víš, kdo to je? Sleduješ vůbec, co se píše v novinách a jak postupuje Severní pochod?“

Juliette svráстила obličej. „Pa-pa,“ začala. Vklouzla na židli na druhé straně otcova psacího stolu. Kathleen ji tiše napodobila. „Severní pochod je tak příšerně nudný...“

„Rozhodne o osudu naší země...“

„Dobře, dobře – *zprávy* o něm jsou nudné. Generál ten a ten obsadil tuhle část území. Armádní divize ta a ta postoupila takhle daleko. Málem se mi chce brečet nadšením, když mě namísto toho pošleš někoho uškrtit.“ Juliette sepjala ruce. „Prosím, jen mi dej na starost škrcení.“

Otec se na její teatrálnost ani neobtěžoval reagovat, jen zakroutil hlavou a zamýšleně stočil pohled ke dveřím.

„Věnuj tomu pozornost,“ řekl pomalu. „Kuomintang mění podobu. Bůh ví, že už nepředstírají, že spolupracují s komunisty. Už si to nemůžeme dovolit brát na lehkou váhu.“

Juliette stiskla rty, ale neodpověděla nic drzého. Blížila se revoluce, to nemohla popřít. Říkali tomu Severní pochod: nacionalistická vojska postupovala na sever země, bojovala s vojenskými klikami, které vládly krajům a střípkům oblastí, a obsazovala území

ve snaze Čínu opět sjednotit. Šanghaj bude poslední bašta, finální dílek skládačky, než zcela vypudí současnou chabou napodobeninu národní vlády, a až sem armáda dorazí, nebudou tu žádné vojenské kliky, které by mohla porazit... Budou tu jen gangy a cizinci.

Proto se Šarlatový gang, ještě než k tomu dojde, potřeboval přidat na správnou stranu.

„Ovšem,“ přitakala Juliette. „A teď...“ Gestem Kathleen naznačila, ať pokračuje. Sestřenice se téměř zdráhavě naklonila ke stolu lorda Caie a opatrně mu podala desky, které držela v ruce.

„Uspěly jste?“ zeptal se lord Cai. Stále mluvil na Juliette, zatímco si od Kathleen desky bral.

„Doufám, že si tu smlouvu zarámuješ,“ odvětila Juliette. „Kathleen se kvůli ní málem porvala.“

Sestřenice ji nenápadně dloubla loktem do boku s varovným výrazem ve tváři. Za normálních okolností Kathleen nedokázala vypadat přísně, ať se snažila sebevíc, ale mdlé světlo v místnosti pomohlo. Miniaturní lustr visící ze stropu svítil na nejtluštější nastavení a vrhal na zdi dlouhé stíny. Závěsy za stolem lorda Caie byly roztažené a slabě se vzdouvaly ve větru, protože okno měl na škvírku pootevřené. Juliette znala otcovy staré triky. Uprostřed zimy, jako právě teď, v pracovně otevřené okno zajišťovalo chlad a udržovalo všechny návštěvníky ve střehu, když si ze zdvořilosti sundali kabát a brzy se rozklepali zimou.

Juliette s Kathleen si kabáty nesundaly.

„Porvala?“ zopakoval lord Cai. „Lang Se-lin, to ti vůbec není podobné.“

„Nešlo o žádnou rvačku, ku-fu,“ vysvětlila rychle Kathleen, věnovala Juliette další přísný pohled a ta se jen zazubila v odpověď. „Pouze drobná potyčka mezi pár lidmi před Grand Theatre. Podá-

řilo se mi obchodníka vyprostit a on byl pak tak vděčný, že si se mnou byl ochotný zajít na šálek čaje do vedlejšího hotelu.“

Lord Cai přikývl. Zatímco si rychle pročetl rukou psané smluvní podmínky, sem tam vydal souhlasný zvuk, což u tak mlčenlivého muže znamenalo, že mu obchodní dohoda zvedla náladu.

„Nevěděla jsem, co přesně od něj chceme,“ dodala spěšně Kathleen, když lord Cai složku zavřel. „Takže je to zformulované poměrně neurčitě.“

„To vůbec nevadí,“ odpověděl lord Cai. „Kuomintang má zájem o jeho zbraně. Podrobnosti neznám ani já.“

Juliette zamrkala. „Uzavíráme obchodní spolupráci, aniž bychom vůbec věděli, s čím přesně budeme obchodovat?“

Samozřejmě to nebyl zásadní problém. Šarlatový gang běžně obchodoval s lidskou prací a drogami. Jedna nezákonná položka navíc znamenala jen pár dalších centimetrů na už tak nekonečně dlouhém soupisu, ale důvěřovat nacionalistům tak bezvýhradně...

„A když už jsme u toho,“ prohlásila znenadání Juliette, než jí otec stihl odpovědět. „Pa-pa, toho obchodníka se někdo pokusil zavraždit.“

Lord Cai dlouhou chvíli nijak nereagoval, což znamenalo, že už se to k němu doneslo. Jak jinak. Juliette sice musela čekat hodiny, než se mohla s vlastním otcem sejít, zařazená na konci pořadníku plného nacionalistů, cizinců a obchodníků, poslové se však kdykoli směli vkrást do jeho pracovny a rychle mu do ucha pošeptat hlášení.

„Ano,“ řekl nakonec. „Pravděpodobně za tím jsou Bílé květy.“

„Ne.“

Lord Cai svraštil čelo a vzhlédl. Juliette svůj nesouhlas vyjádřila podezřele rychle a rozhodně.

„Na místě byl... příslušník Bílých květů, který se s tím obchodní-

kem také snažil navázat styky,“ vysvětlila Juliette. Mimoděk zablou-
dila očima k oknu a pohlédla na zlaté lampy, které bzučely dole
v zahradě. Růžové keře v jejich světle hřejivě zářily, v rozporu se sku-
tečnou štiplavou teplotou této pozdní hodiny. „Roma Montagov.“

Stočila oči zpátky a nasucho polkla. Kdyby její otec dával pozor,
rychlost, s jakou se zajímala o jeho reakci, by okamžitě vyradila
její provinění, ale on hleděl kamsi do dále.

Juliette pomalu vydechla.

„Proč se o toho obchodníka zajímal i dědic Bílých květů, je zá-
hada,“ zamumlal lord Cai napůl jen pro sebe. Potom mávl rukou.
„S amatérským vrahem si nicméně nemusíme dělat starosti. Prav-
děpodobně ho poslali komunisté nebo nějaká jiná frakce, která
stojí proti nacionalistické armádě. Odted' obchodníkovi zajistíme
ochranu našich mužů. Nikdo by si netroufl zkusit to znovu.“

Zněl naprosto sebejistě. Juliette i přesto nebyla tak přesvědčená
a kousla se do rtu. Před pár měsíci by si možná nikdo nedovolil
Šarlatové dráždit, ale teď?

„Přišel další dopis?“

Lord Cai vzdechl a sepjal ruce. „Se-lin, určitě jsi unavená,“ pro-
nesl.

„Ano, už je načase, abych šla spát,“ pochopila Kathleen pokyn
k odchodu a pohotově přisvědčila. Za okamžik byla pryč a dveře
pracovny se za ní zavřely, než jí Juliette stihla popřát dobrou noc.
Otec musel dobře vědět, že sestřenicí o tom, co se děje, jen předá
informace později. Říkala si, že ho asi uklidňuje myšlenka, že zby-
tek rodiny do toho není zapojený, že čím méně lidí o tom ví, tím
nižší je pravděpodobnost, že se vše rozroste ve větší obtíže.

„Vyděrač udeřil znovu,“ prohlásil lord Cai, konečně ze zásuvky
stolu vytáhl obálku a podal ji dceři. „Žádá zatím nejvyšší částku.“

Juliette natáhla ruku a jako první si neprohlédla samotný dopis, ale obálku, ve které přišel. Byly vždy stejné. Zcela prosté a nezajímavé, až na jednu drobnost: všechny na sobě měly razítko pošty ve Francouzské koncesi.

„Tchien na,“ vydechla a poté vyjmula dopis a přečetla si jeho obsah. Šlo o skutečně nehoráznou sumu. Ale museli ji poslat. *Museli*.

Pohodila dopis zpátky na otcův psací stůl a napjatě vydechla. V říjnu se domnívala, že šanghajského netvora zabila. Zastřelila Čchi Žena, sledovala, jak se mu kulka noří do srdce a jak se stařec hroutí jako kdyby *úlevou*, zbavený prokletí, které na něj seslal Paul Dexter. Hrdlo se mu roztrhlo vedví, mateřský hmyz vyletěl ven a naposledy dopadl na molo u Bundu.

Potom Kathleen našla dopis od Paula Dextera...

V případě mé smrti je vypusťte všechny.

... a bezprostředně poté začal křik. Juliette v životě neběžela rychleji. Hlavou jí probleskávaly všemožné katastrofické scénáře: pět, deset, padesát nestvůr pustošících šanghajské ulice. Každá z nich se stane ohniskem nákazy, hmyz, jež vypustí, bude přelétat z člověka na člověka, až se celé město zaplní mrtvými těly s hrdly rozdrásanými na cucky a rukama po zápěstí od krve. Namísto toho Juliette objevila jen jednoho mrtvého muže – od pohledu žebráka – zhrouceného před policejní stanicí. Za křik byl zodpovědný kolemjdoucí, který ho upozoroval, a když Juliette dorazila, malý zděšený zástup lidí se již rozptýlil, jelikož se všichni chtěli vyhnout výsledku v případě, že se o situaci bude zajímat Šarlatový gang.

Mrtví lidé byli na ulicích Šanghaje stejně běžní jako lidé hladovějící, lidé zoufalí, lidé agresivní. Ale tohoto muže někdo zavraždil,

rozřízl mu hrdlo a vedle něj tím samým krvavým nožem ke zdi přišpendlil exemplář hmyzu, který vyletěl z Čchi Žena.

Z pohledu kteréhokoli jiného pozorovatele nebo policejního vyšetřovatele, jenž místo později prohlížel, to nedávalo smysl. Z Juliettina pohledu byl však vzkaz jasný. Někdo tam venku měl ostatní exempláře hmyzu, které Paul Dexter vytvořil, a věděl, co umí a jakou zkázu mohou způsobit, pokud je vypustí.

První dopis, v němž vyděrač požadoval peněžní obnos výměnou za bezpečí města, dorazil o týden později. Od té doby dostávali jeden za druhým.

„Co na to říkáš, dcero?“ zeptal se nyní lord Cai s rukama uvolněně položenýma po obou stranách židle. Pozorně Juliette sledoval, zkoumal její reakci na ten požadavek. Ptal se na její názor, ale bylo očividné, že on už se rozhodl. Jen ji zkoušel, aby se ujistil, že její úsudek odpovídá správnému postupu. Aby se ujistil, že je dobrá dědička, způsobilá vést Šarlatový gang.

„Pošli to,“ odpověděla Juliette a polkla přitom třas v hlase, než stihl vyklouznout na povrch. „Než naši vyzvědači zjistí, kdo ty zpropadené dopisy posílá, a já ho budu moct zneškodnit, musíme dělat, co chce.“

Lord Cai na vteřinu a pak na dvě mlčel. Zvedl dopis, nechal si ho viset mezi prsty.

„Tak dobrá,“ prohlásil. „Pošleme to.“

Alisa sklouzla ke svým starým zvykům a tajně poslouchala z dřevěného trámu. Opět se tísnila v krovu nad otcovou pracovní potě, co tam prolezla úzkou trhlinou v sádrokartonu ze salonu ve druhém patře.

„Au,“ zabručela a přestala se opírat o koleno. Buď za posled-

ních pár měsíců vyrostla, nebo se stále zcela nezotavila z toho, že strávila týdny v kómatu. Dřív se dokázala smáčknout natolik, že se podél těchto trámů protáhla, a když chtěla odejít, mohla se spustit do chodby před otcovou pracovnou. Teď jí její končetiny připadaly neohrabané, příliš ztuhlé. Pokusila se sklonit, okamžitě však ztratila rovnováhu.

„Do háje,“ šeptla a pevně sevřela trám. Bylo jí už třináct. Směla nadávat.

V místnosti pod ní byl její otec zabraný do hovoru s Dimitrim: on za psacím stolem, Dimitri usazený s nohama nahoru. Naneštěstí mluvili tiše. Ale Alisa měla bystrý sluch.

„Podivné, nemyslíš?“ zeptal se lord Montagov. Držel něco v ruce – možná vzkaz, možná pozvánku. „Žádné výhrůžky, žádné násilné kroky. Jen žádost o finanční obnos.“

„Můj pane,“ řekl Dimitri nevzrušeně. „Omluvte mě, ale dovolil bych si tvrdit, že ta zpráva poměrně výhrůžná je.“

Lord Montagov posměšně odfrkl. „Co? Tahle otrepaná replika?“ Otočil kus papíru na druhou stranu a Alise se potvrdilo, že je to skutečně lístek se vzkazem – tlustý a krémové barvy. Drahý. „*Zaplatte, nebo šanghajský netvor znovu povstane*. Je to hloupost. Roma tu zpropadenou nestvůru zabil.“

Alisa by přísahala, že vidí, jak Dimitrimu cuká sval na čelisti.

„Doneslo se ke mně, že Šarlatovi už obdrželi několik výhrůžek, první před pár měsíci,“ trval Dimitri na svém. „Požadovanou částku pokaždé zaplatili.“

„Ha!“ Lord Montagov se otočil k oknu a začal si prohlížet ulici pod ním. „Jak si můžeme být jistí, že za tím nejsou Šarlatovi, že to není pokus vytáhnout zlato z našich kapes?“

„Není,“ odpověděl Dimitri rozhodně. Uběhla chvíle ticha. Poté

dodal: „Podle mých zdrojů se lord Cai domnívá, že hrozba je skutečná.“

„Zajímavé,“ řekl lord Montagov.

„Zajímavé,“ zopakovala v krovu nad ním Alisa tak tiše, že ji slyšela jen smítka prachu. Odkud Dimitri ví, co si myslí lord Cai?

„V tom případě je Šarlatový gang prostě jen plný hlupáků, což pro nás není žádná novinka.“ Lord Montagov psaní odhodil na zem. „Zapomeň na to. Nebudeme platit anonymnímu vyděrači. Jen ať se předvede.“

„Já...“

„Odeslali to z Francouzské koncese,“ přerušil Dimitriho lord Montagov, než stihl říct cokoli dalšího. „Co Francouzi hodlají dělat? Napochodují sem a budou se nás ve svých nažehlených oblecích snažit zastrašit?“

Dimitrimu už nezbýval prostor pro další námitky. Jen se se stisknutými rty opřel o svou židli a dlouhou chvíli přemýšlel.

„Ovšem,“ odpověděl nakonec. „Jak myslíte.“

Rozhovor se stočil k seznamu zákazníků Bílých květů a Alisa začala se svrastělým čelem lézt podél trámu. Jakmile se od otcovy pracovny vzdálila dostatečně na to, aby ji neslyšeli, pomalu se protáhla úzkým otvorem ve zdi a vynořila se na chodbě. Tato budova byl jeden velký architektonický experiment: několik bytových domů přichycených jeden k druhému sotva dokončenými stehy. Nad i pod různými pokoji se nacházelo tolik škvír a zákoutí, že Alisu překvapovalo, že se jejich pomocí z místa na místo přesouvala jen ona. Když nic jiného, divila se, že se žádný z členů Bílých květů nikdy náhodou nepřítiskl příliš blízko ke zdi a nepropadl se podlahou, jakmile stoupl na uvolněnou palubku.

Alisa vyrazila nahoru po hlavním schodišti a ve spěchu schody

brala po dvou. Prostý náhrdelník, který jí spadl ke klíčním kostem, s každým rázným krokem poskakoval nahoru a dolů a studil ji na rozpálené kůži.

„Benedikte!“ vyhrkla Alisa, když dorazila do třetího patra.

Bratranec se téměř ani nepozastavil. Předstíral, že ji nevidí, což bylo směšné, protože mířil přímo na schodiště a Alisa pořád stála na jeho vršku. Z Benedikta Montagova byl poslední dobou zcela jiný člověk, věčně sklесlý a zamračený. Před pár měsíci možná také nebyl nejšťastnější, ale nyní mu v očích chybělo jisté světlo, takže působil jako bezvládná loutka, která světem kráčí na cizí povel. Období smutku byla v tomto městě často krátká. Přicházela v rychlém sledu, jako promítání v biografu, svižně uvedená a ukončená, aby se udělal prostor pro následující.

Benedikt nejen že držel smutek. Byl sám napůl mrtvý.

„Benedikte,“ zkusila to Alisa znovu. Postavila se mu do cesty, aby se nemohl protáhnout kolem ní. „Dole je medovník. Medovník máš rád, ne?“

„Nech mě projít, Aliso,“ řekl.

Alisa se ani nehнула. „Já jen, že jsem tě poslední dobou vlastně neviděla jíst, a vím, že tu už nebydlíš, takže k tomu dochází možná mimo můj dohled, ale lidské tělo potřebuje živiny, jinak...“

„Aliso!“ vyštěkl. „Jdi mi z cesty.“

„Ale...“

„Hned!“

Rozletěly se dveře. „Nekřič na moji sestru.“

Když Roma vyšel na chodbu, byl klidný a ruce měl za zády, jako kdyby do té chvíle trpělivě čekal za dveřmi. Benedikt ze sebe vyrazil hrdelní zvuk. Otočil se k Romovi čelem tak výhrůžně, až by Alisa bývala řekla, že jsou nepřátelé, ne bratrance stejné krve.

„Neříkej mi, co mám dělat,“ odvětil Benedikt. „Ale počkat – vypadá to, že máš co říct, jen když na tom nezáleží, vid’?“

Romovi ruka ze zvyku vyletěla k vlasům, než se jeho prsty zastavily centimetr od nového účesu, protože nechtěl, aby všechen gel a úsilí přišly vniveč. Romu to nezlomilo tak jako Benedikta, neroztránilo ho to na tisíc ostrých střípků, jež pořežaly každého, kdo se příliš přiblížil... jen proto, že Roma Montagov to namísto toho všechno uzavřel v sobě. Když nyní Alisa pohlédla na svého staršího bratra – svého jediného bratra –, měla pocit, jako kdyby ho to ničilo zevnitř, měnilo ho to v chlapce, který se česal jako cizinec a choval jako Dimitri Voronin. Pokaždé, když mu jejich otec pěl chválu a pevně ho poplácal po rameni, Alisa sebou trhla s vědomím, že to je proto, že se v ulicích objevil další mrtvý člen Šarlatového gangu s pomstychtivým vzkazem naškrábaným vedle těla.

„To není fér,“ řekl prostě Roma. Neměl moc co jiného namítnout.

„No jasně,“ zabručel Benedikt a protlačil se kolem Alisy. Ta nepatrně zavravorala a Roma se vrhl vpřed a přitom na bratrance volal, neochotný nechat mu poslední slovo. Ale Benedikt se cestou ze schodů neobtěžoval ani ohlédnout. Když Roma dorazil k Alise a chytil ji za loket, dunění Benediktových kroků se ozývalo už z prvního patra.

„Benedikte Ivanoviči Montagove,“ zakřičel Roma. „Ty jeden...“

Jeho popuzenou nadávku přehlušilo hlasité prásknutí vchodových dveří.

Ticho.

„Chtěla jsem ho jen rozveselit,“ řekla Alisa tiše.

Roma vzdechl. „Já vím. Není to tvoje vina. Má... náročné období.“

„Protože Marshall umřel.“

Ta slova Alise přišla těžká, neobratná – jako kdyby jí z jazyka sklouzávala strašlivá tíha. Pomyslela si, že kruté pravdy takové asi bývají.

„Ano,“ vypravil ze sebe Roma. „Protože Marshall...“ Její bratr tu větu nedokázal doříct. Jen uhnul pohledem, odkašlal si a rychle přitom mrkal. „Musím jít, Aliso. Táta mě čeká.“

„Počkej,“ vyhrkla, napřáhla ruku a popadla ho zezadu za sako, než stihl vyrazit dolů po schodech. „Slyšela jsem jeho schůzku s Dimitrim. Má...“ Alisa se rozhlédla, aby se ujistila, že jsou o samotě. Ještě víc ztišila hlas. „Dimitri má špeha uvnitř Šarlatového gangu. Možná i v jeho nejužším kruhu. Čerpá informace od zdroje s přímým přístupem k lordu Caiovi.“

Roma kroutil hlavou. Začal s tím ještě předtím, než vůbec domluvila.

„To nám teď už nebude nic platné,“ řekl. „Dávej si pozor, Aliso. Přestaň Dimitriho odposlouchávat.“

Spadla jí brada. Jakmile se Roma pokusil vyprostit své sako z jejího sevření, jen ho popadla pevněji, aby nemohl odejít.

„Tebe to nezajímá?“ zeptala se. „Jak dostal *Dimitri* vyzvědače do nejužšího kruhu Šarlatového gangu...“

„Možná je prostě chytřejší než já,“ přerušil ji stroze. „Umí rozpoznat lháře a dokáže svou lež nastražit jako první...“

Alisa dupla. „Nefňukej!“ řekla.

„Já nefňukám!“

„*Fňukáš*,“ nedala se. Zaslechla šustot ve druhém patře, znovu se ohlédla přes rameno a počkala, až dotyčný zajde k sobě do pokoje, než opět promluvila. „Mám ještě něco, co by tě mohlo zajímat: táta obdržel vřehrůzku. Někdo tvrdí, že dokáže vzkřísit nestvůru.“

Roma povytáhl jedno tmavé obočí. Když se tentokrát pokusil vymanit sako z Alisina sevření, pustila ho, protože dál na bratra dotírat se jí zdálo zbytečné.

„Nestvůra je mrtvá, Aliso,“ odpověděl. „Uvidíme se později, dobře?“

Roma nonšalantně odkráčel pryč. Se svým na míru šitým oblekem a chladným pohledem by dokázal ošálit kohokoli. Ale Alisa viděla, jak se mu třesou prsty, jak mu na čelisti cuká sval, protože příliš prudce zaťal zuby, aby si zachoval vyrovnaný výraz.

Ještě pořád byl její bratr. Nezmizel zcela.

KAPITOLA TŘETÍ

Jeden kabaret na území Bílých květů je dnes v noci obzvláště hlučný.

V Podsolnuchu bývá obvykle rušno tak jako tak, stoly jsou obsazené, zdivočelé kousky, které na pódiu předvádějí varietní tanečnice, a překypují lidmi, lahvemi alkoholu a všemi jejich kombinacemi. Jediné místo, jež se dokáže vyrovnat zdejšímu hluku a zápalu, je sousední zápasnický klub, ten ukrytý pod jinak nenápadným barem, který by ve městě nikdo neznal, nebýt neustálého proudu návštěvníků.

Když se dveře Podsolnuchu přesně s odbitím půlnoci otevřou, zavane dovnitř poryv zimního větru, ale nikdo v kabaretu to necítí. Tam venku, za bílého dne, jsou to popeláři, žebráci a gangsteři, kteří si sotva vydělají na živobytí. Tady, namačkaní u každého stolu jeden vedle druhého, jsou nepřemožitelní, dokud stále hraje jazz, dokud nezhasnou světla, dokud noc žije dál a dál a dál.

Návštěvník, jenž vešel o půlnoci, se posadí. Sleduje, jak příslušníci Bílých květů rozhazují mince do vzduchu, rozpustilí z pocitu nekonečného nadbytku, a popadají tanečnice oblečené v bílé, jako by byly nevěsty, a ne uprchlice z Moskvy s úsměvy stejně rozpraskanými jako jejich ruce.

Všichni tu jsou z toho samého důvodu. Někteří vsází na opojení z alkoholu, vlévají si do žil benzin v naději, že se jim možná, jen možná něco rozhoří v jinak prázdné hrudi. Jiné na to jdou oklikou, hromadí a sbírají a okrádají opilé chlapce na kost, jakmile pohlédnou opačným směrem, mrštné prsty ponoří do kapsy a do špičky vypilovanými nehty vytáhnou tři nezmačkané bankovky. Jednoho dne tu možná budou moct skončit. Otevřít si vlastní obchůdek, napsat na vývěsní štít svoje jméno.

Všichni v této místnosti... chtějí něco cítit, něco dokázat, něčím být – být skuteční, skuteční, skuteční, a ne jen další kolečko ve stroji pohánějícím peníze a mánii tohoto města.

Všichni kromě zmíněného návštěvníka.

Usrkne svého nápoje. Chuang-tiou – nic příliš silného. Prohlédne si tanečnici, která k němu kráčí. Je mladá – je jí čtrnáct, možná patnáct. Uhladí si kravatu a povolí její uzel.

Potom svou skleničku převrhne, oblečení mu nasákne alkoholem a on se *promění*.

Tanečnice se zarazí, zvedne si ruce k ústům. Je už malátná z panáků, které vypila s ostatními zákazníky, a téměř si myslí, že se jí to zdá, že ji na tlumeném, poblíkávajícím světle klame zrak. Jenže se mu roztrhne košile a páteř mu naroste do výšky a uprostřed Podsolnuchu už nesedí muž, ale netvor, shrbený a strašlivý, modrozelené svaly napjaté a připravené k pohybu.

„*UTÍKEJTE!*“ zakřičí dívka. „*Čudovišče!*“

Už je pozdě.

Zjeví se hmyz: vyletí z otvorů na netvorových zádech, tisíce drobných stvoření se horečně hemží po stolech, podlaze, přelézají přes sebe a podlézají se, dokud nenarazí na zpocenou kůži a křičící ústa, dokud se nezanoří do očí a nosů a vlasů, hluboko se

nezavrtají a nenarazí na nerv. Kabaret zahalí černota, přelévající se pokrývka nákazy, a za pár okamžiků podlehne první oběť, ruce vystřelují k hrdlům a svírají je pevněji, pevněji a pevněji ve snaze vytlačit hmyz ven.

Nehty poruší kůži, kůže ustoupí svalům, svaly se rozestoupí a odhalí kost.

Jakmile z jedné oběti vytryskne krev, maso a kosti všem na očích a žíly pumpující rudou, další si již drásá hrdlo, než vůbec stihne pocítit hluboké znechucení z toho, že je celá promáčená tou horkou, lepkavou tekutinou.

Trvá to minutu. Jednu minutu, než celý kabaret znehybní: bitevní pole poseté bezvládnými těly, nohy položené přes zkrivené paže. Tanec ustal, hudebníci strnuli, z gramofonu v rohu však nadále vychází skřehotavá melodie, vytrvale hraje, i když všichni do posledního znehybněli, prázdné pohledy slepě upřené ke stropu.

Nestvůra se pomalu narovná. Nadechne se – přerývaně, hltavě vtáhne vzduch do plic. Podlahová prkna pokrývá krev, protéká skulinami a vsakuje se do země pod budovou.

Jenže tentokrát se šílenství nešíří. Tentokrát hmyz vyleze z kůže, do které se zanořil, opustí mrtvá těla, a místo aby se rozletěl po okolí ve snaze najít si nového hostitele, do posledního se vrátí k nestvůře, zmizí, odkud přišel.

Šílenství již není nakažlivé. Nyní útočí cíleně, dle rozmaru a na milost a nemilost toho, kdo nestvůře poručí. A jakmile netvor vstřebá poslední z exemplářů svého hmyzu, pomalu zakrouží hlavou a začne se scvrkávat, až je z něj opět člověk, nedotčený událostmi kolem sebe, neposkvrněný špatným svědomím.

Muž opustí Podsolnuch pět minut po půlnoci.

Zpráva se šíří rychlostí blesku. Ať už jde o Šarlatový gang nebo Bílé květy, město drží pohromadě silou informací a poslové pracují neúnavně, zvěsti se šeptají od jednoho k druhému, až se donesou k uším znepřátelených milenců.

Dědička Šarlatového gangu práskne dveřmi, její protějšek na straně Bílých květů jedny rozrazí. V sídle Caiových se všichni ztiší a horečně si šuškájí o tom, jak se to mohlo stát. Ústředí Bílých květů se otrásá hádkou, požadavky a obvinění zaznívají dokola a dokola, až se nakonec, tak hlasitě, že to zalomcuje celou budovou, ozve: „*Tak proč jsi tomu vyděrači sakra prostě ty peníze neposlal!*“

Brzy se to dozvedí všichni gangsteři. Dozvedí se to majitelé obchodů. Dozvedí se to dělníci.

Šarlatový gang a Bílé květy selhaly. Slíbili, že v Šanghaji nastolí řád, že to v jejich vládu, ne tu komunistickou, mají lidé mít důvěru.

Ale nyní opět panuje chaos.

„Přišel dopis,“ vyhrkne udýchaně poslíček, jakmile se zastaví před pracovnou lorda Caie.

„Našli ho venku, před bránou,“ řekne jinde druhý, když prochází vchodovými dveřmi do sídla Bílých květů.

Dopisy si jejich příjemci okamžitě převezmou, otevrou je ve stejnou chvíli. Odhalí tu samou zprávu, napsanou inkoustem, závěrečná fráze stále pouští černou čerstvou jako prolitá krev.

Paul Dexter měl nestvůru jen jednu. Já jich mám pět. Dělejte, co říkáte, nebo všichni zemřou.

Roma Montagov kopne do židle. „Do...“

„... háje,“ dořekne šeptem Juliette Caiová, daleko na druhé straně města.

Paul Dexter se považoval za boha tahajícího za nitky celého města. Ale neměl ponětí, co dělá. Neovládal téměř nic kromě náhod a hrůzy. Byl ruka svírající otěže stěží ovladatelné vlny chaosu.

Tentokrát chaos nabyde podobu, narostou mu čelisti a ostré tesáky, bude se plížit ulicemi a hledat jakoukoli příležitost k útoku.

A město bude tančit, jak bude pískat.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Z

věsti o útoku se městem rozšířily tak rychle, že ráno o něm mluvilo už celé služebnictvo v domě. Šeptalo si o něm, zatímco utíralo prach v obývacím pokoji, netroufalo si o mrtvých členech Bílých květů mluvit byť jen s náznakem lítosti, zesílilo však rádio na nejvyšší hlasitost, protože od zpráv, které v něm hlásili, se nedokázalo odtrhnout. Celé dopoledne všichni čekali na to, k čemu muselo nevyhnutelně dojít; čekali, až uslyší o narůstajících počtech obětí. Ale to se nestalo. Příslušníci Bílých květů v Podsolnuchu všichni zemřeli, jako by šlo pouze o práci nájemného vraha, a ne o nestvůru, která šíří nákazu.

Juliette znovu přejela ostrím po ploché straně mísy. Brousila si nože, protože byly tak otupělé jako dobře nakrmená šelma, a každý pohyb kovu se domem nesl ozvěnou. Nezdálo se, že by to někomu nějak zvlášť vadilo; Rosalind seděla v obývacím pokoji a foukala na hrot pera, zatímco listovala obrovským svazkem francouzsko-anglického slovníku na stole.

„Neruším tě, že ne?“ zavolala na ni Juliette.

Sestřenice krátce vzhledla. „Tím hlasitým třískáním noží? Proboh, Juliette, jak by to mohlo někoho rušit?“

Juliette se naoko zamračila. V tu chvíli tam z chodby zavítala jedna z jejích pratet, spatřila ji přesně v momentě, kdy opět udeřila kovem do mísy, a zastavila se mezi kuchyní a obývacím pokojem. Když se Juliette namísto mračení rychle zakřenila, teta si ji jen vrcholně znepokojeně změřila pohledem a pak vklouzla do obývacího pokoje a odspěchala pryč.

„Koukni, co jsi udělala,“ poznamenala Rosalind s povytaženým obočím. Tetiny kroky postupně odezněly na schodišti. „Nože máš už i tak příliš ostré.“

„To odvolej.“ Juliette svoje zbraně položila. „Nic nikdy není příliš ostré.“

Rosalind obrátila oči v sloup, ale nic už nedodala a raději se znovu začala věnovat své práci. V Juliette to vzbudilo zvědavost, a tak otočila mísu správnou stranou vzhůru, přešla k sestřenici a nakoukla, co píše.

Výroční zpráva o obchodních a hospodářských podmínkách v Šanghaji po protibritském bojkotu v roce 1925.

„Pro tvého otce?“ zeptala se Juliette.

Rosalind souhlasně zamručela, zatímco prstem přejížděla po stránce slovníku před sebou. Pan Lang byl podnikatel sídlící v centru města, který měl jménem Šarlatových na starosti obchod s drobnými kupci, již nebyli tak významní, aby se jim věnovali lord a lady Caiovi, ale stále dost důležití na to, aby si vše chtěli ponechat v rodině. Posledních pár let plnil svou práci tak tiše, že Juliette někdy upřímně zapoměla, že Rosalind s Kathleen stále otce mají, dokud na připomenutí nedorazil na rodinnou večeři. Rosalind a Kathleen s ním navíc nebyly často ve styku, vzhledem k tomu, že žily v sídle Caiových, a alespoň pokud Juliette věděla, neměly o bydlení se svým nabručeným otcem žádný zájem.

Stále však šlo o jejich otce. A když zhruba před týdnem navrhl, že je odveze z města a namísto toho se přestěhují na venkov, Rosalind s Kathleen ten nápad okamžitě zavrhly.

„Snažím se dát co nejvíc jeho záležitostí do pořádku,“ vysvětlila Rosalind nepřítomně a otočila na další stránku slovníku. „Vymlouvá se na politiku, aby se odsud dostal pryč, ale já si myslím, že má taky plné zuby práce. Nenechám se odsud odvézt jen proto, že můj otec odmítá napsat pár hlášení.“

Juliette zamžourala na papír. „K čemu jsou proboha vepřová střeva a proč je vyvážíme do Ameriky?“

„Je sais pas,“ zabručela Rosalind. „Ale v únoru prudce poklesly ceny a na tom nám záleží.“

Juliette si upřímně nebyla tak jistá, že jí na tom záleží. Jejího otce to rozhodně nezajímalo. To byl přesně ten důvod, proč pan Lang naháněl obchodníky kvůli vepřovým střevům, zatímco nejužší kruh Šarlatového gangu se zabýval pašováním opia a mučením policejních komisařů, kteří se odmítali podvolit nadvládě gangsterů.

Juliette přešla na druhou stranu pohovky a posadila se vedle Rosalind. Polštáře se zhouply nahoru a dolů, korálky jejich šatů zavrzaly o chladný kožený potah.

„Viděla jsi Kathleen?“

„Naposledy dnes ráno,“ odpověděla Rosalind. Najednou zněla odměřeněji, Juliette však předstírala, že si ničeho nevšimla. Kathleen s Rosalind se poslední dobou věčně hádaly. Pokud právě nešla Kathleen na nervy Rosalind, když jí říkala, ať přestane dělat otcovu práci, šla Rosalind na nervy Kathleen, protože ji nabádala, ať se přestane kamarádíčkovat s komunisty, když to není nutné kvůli nějakému úkolu. Něco vřelo pod povrchem, Juliette se zdálo, že jí to ani jedna ze sester nechce říct, ale neměla právo na ně

naléhat. Kathleen s Rosalind na sebe koneckonců nevydrží zůstat naštvané věčně.

„Tak kdybys ji viděla dřív než já,“ řekla Juliette, „vyřídí jí, že zítra se koná večeře. V Čcheng...“

Rozletěly se vchodové dveře a Juliette se zarazila uprostřed věty. V domě to vyvolalo pozdvižení, příbuzní vykukovali na chodbu. Když dovnitř vbelhal Tyler se zakrváceným nosem a rukou přehozenou přes rameno jednoho ze svých mužů, Juliette jen obrátila oči v sloup. Nepřenášel váhu na levou nohu. Možná šlo o bodnou ránu.

„Cai Tchaj-leji, co se proboha stalo?“ zeptala se jedna z tet, která právě přispěchala do vstupní haly. Následoval ji celý zástup Šarlatových, z nichž většina patřila k Tylerovým mužům.

„To nic,“ odpověděl Tyler se širokým úšklebkem, zatímco mu po obličejí stékala krev a zabarvovala mezery mezi jeho zářivě bílými zuby. „Jen drobná potyčka s pár členy Bílých květů. An-tungu, zaříd' úklid na ulici Lloyd Road.“

An-tung okamžitě vyrazil pryč. Šarlatovi nikdy neotáleli, když bylo třeba přivolat jiné, aby odvedli špinavou práci.

„Proč vyvoláváš rvačky na Lloyd Road?“

Tyler okamžitě stočil pohled Juliettiným směrem. Vstala z pohovky a nechala Rosalind dál v klidu psát. Příbuzní shromáždění ve vstupní hale náhle projevovali mnohem větší zájem a otáčeli hlavy mezi Juliette a Tylerem, jako kdyby pozorovali sportovní utkání.

„Všichni nemáme strach z cizinců, Juliette.“

„Nedáváš najevo, že se nebojíš cizinců,“ opáčila Juliette a zastavila se před ním. „Chystáš jim zábavnou podívanou jako kůň na Šanghajském dostihovém závodišti.“

Tyler se nenechal vyprovokovat. Iritovalo ji, jak uvolněně působí, jako kdyby na té situaci neviděl nic špatného – jako kdyby nevadilo, že vystupňoval krevní mstu v samém středu Mezinárodní čtvrti, kde vládli muži, kteří o tomto městě nic nevěděli. Krevní msta sice zuřila v celém městě, ale nejužší boje se vždy odehrávaly výhradně na území ovládaném gangstery, udržované mimo zahraniční koncese, jak to jen bylo možné. Britové a Francouzi nemuseli na vlastní oči vidět, jak zarytě se Šarlatové a Bílé květy nenávidí, obzvláště ne teď. Stačilo by jim zavdat důvod – jakýkoli důvod – a pokusili by se krevní mstu vyřešit tak, že by přitáhli v tancích a kolonizovali i území, které ještě nezabrali.

„Když už je řeč o cizincích,“ prohlásil Tyler, „venku máš návštěvu. Řekl jsem mu, ať počká u brány.“

Juliette na zlomek vteřiny vykulila oči, než se podrážděně zamračila. Už bylo pozdě, Tyler to zpozoroval, zazubil se ještě šířeji a vyrazil nahoru po schodech, čímž zklamal všechny příbuzné, kteří se tu shromáždili, aby mu mohli pochlebovat.

„Čeká na mě nějaký cizinec?“ zamumlala si pro sebe Juliette. Protlačila se ke vstupním dveřím a bez kabátu vyklouzla ven s úmyslem rychle ho odbýt, ať už je to kdokoli. Potlačila třes, přeskočila povadlou rostlinu, která se zplihle svěsila na pěšinu před domem, a vyrazila po příjezdové cestě k hlavní bráně.

Pak zůstala stát jako opařená. „Bože můj,“ vyhrkla nahlas. „To se mi snad zdá.“

Návštěvník v reakci na její hlas vzhlédl a uskočil na druhé straně brány o několik kroků zpět. Juliette si za pár okamžiků opožděně uvědomila, že k tomu Waltera Dextera přimělo jen to, že v ruce stále třímala nůž, jež brousila.

„Jé.“ Zasunula si ho do rukávu. „Omlouvám se.“

„To nic,“ odpověděl Walter Dexter značně roztřeseně. Střelil pohledem doleva a doprava po Šarlatových, kteří bránu strážili. Předstírali, že si nevšímají rozhovoru, jenž před nimi probíhá, a zírali přímo před sebe. „Doufám, že se vám od našeho posledního setkání daří dobře, slečno Caiová.“

Juliette málem vyprskla smíchy. Ve skutečnosti se jí dobře nedařilo ani zdaleka, naopak, a celé to začalo jejím setkáním s Walterem Dexterem. Pohled na toho muže ve středním věku, stejně zsinalého jako šed' chladné zimní oblohy nad nimi, jí připadal téměř přízračný. Na okamžik uvažovala, zda ho nemá pozvat dovnitř, jak velí pravidla slušného chování, aby se oba mohli přestat třást zimou, ale příliš jí to připomínalo, jak ji jménem svého otce přišel navštívit Paul Dexter. Připomínalo jí to, že do svého domu dobrovolně vpustila netvora, než se dozvěděla o skutečné nestvůře, kterou ovládal, než ho střelila přímo mezi oči.

Juliette toho nelitovala. Už dávno si přísahala, že se nebude rmoutit nad lidmi, jež zabije. Ne, když tak často šlo o muže, kteří obětovali životy chamtivosti či nenávisti. Přesto však Paula Dextera někdy vídala ve svých nočních můrách. Vždy se jí zjevily jeho oči – ten bleď zelený pohled, upřený přímo na ni. Když ho zabila, zcela vyhasly.

Walter Dexter měl oči stejné.

„S čím vám mohu pomoci, pane Dextere?“ zeptala se Juliette. Založila si ruce na hrudi. Přišlo jí nesmyslné zdvořile klábosit, když na tom Walteru Dexterovi pravděpodobně ve skutečnosti nezáleželo. Zdálo se, že ani jemu se nevedlo dobře. Nedržel v ruce kufřík ani na sobě neměl oblek. Košile mu byla příliš velká, límec kolem krku volný a kapsy u kalhot měl prodřené téměř na jednotlivá vlákna.

„Mám pro vás něco hodnotného,“ řekl Walter Dexter a strčil si ruku do kapsy kabátu. „Chtěl bych vám prodat zbytek synova výzkumu.“

Juliette se zrychlil pulz, srdce jí s každým dalším úderem tlouklo zběsileji a zběsileji. Archibald Welch – prostředník, který Paulovi zajišťoval dodávky surovin – tvrdil, že Paul všechny své zápisníky spálil, jakmile vakcínu vyrobil.

„Doneslo se ke mně, že všechno zničil,“ řekla opatrně.

„Jistě, je pravděpodobné, že se zbavil svých hlavních zjištění.“ Walter z kabátu vytáhl úhledně sepnutý svazek papírů. „Ale tohle jsem našel v jeho knihovně. Je možné, že to bylo tak nedůležité, že ho ani nenapadlo je vyhodit.“

Juliette si založila ruce na prsou. „Tak proč si myslíte, že bychom o to měli zájem?“

„Protože jsem slyšel, že svůj chaos předal dál,“ odpověděl Walter zachmuřeně. „A než se zeptáte, nemám s ničím z toho nic společného. Zítرا odsud odjedu první lodí do Anglie.“ Potom zakroutil hlavou a s výdechem mu zachrastilo v plicích. „Pokud šílenství znovu vypukne, nehodlám tu zůstat, abych zjistil, jak to tentokrát dopadne. Ale hádám, že vy, slečno Caiová, byste mu možná mohla chtít předejít. Vytvořte novou vakcínu, ochraňte své lidi před nákazou.“

Juliette si obchodníka obezřetně změřila pohledem. Znělo to, jako že Walter Dexter netuší, že toto šílenství útočí cíleně, snáší se na své oběti jako bomba.

„Tvrdil, že to udělal pro vás,“ pronesla tiše. „Zajistil vám období bohatství, ale teď jste zase tam, kde jste začal, a váš syn je po smrti.“

„Nechtěl jsem po něm, aby to dělal, slečno Caiová,“ zachraptěl Walter. Dolehla na něj všechna jeho léta, vyčerpáním mu ochably

všechny rysy a prohloubily se všechny vrásky ve tváři. „Ani jsem netušil, co dělá, dokud nezemřel a já jsem nezačal splácet jeho dluhy a proklínat ho za to, že se pokoušel hrát si na spasitele.“

Juliette uhnula pohledem. Nechtěla Waltera Dextera litovat, ale přesto se toho pocitu nemohla zbavit. Z nějakého důvodu se jí vybavil Tyler. V samotném základu se od sebe s Paulem příliš nelišili, nebo ano? Chlapci, kteří se snažili udělat to nejlepší pro ty, na kterých jim záleželo, bez obav o škody, které by přitom mohli napáchat. Rozdíl spočíval v tom, že Paulovi se dostalo skutečné moci – Paulovi se dostalo celého systému, který se před ním klaněl –, a proto byl mnohem nebezpečnější, než by kdy mohl být Tyler.

Walter Dexter pomalu prostrčil ruku mezi dvěma mřížemi brány. Vypadal téměř jako zvíře v zoologické zahradě, pošetile natahující ruce v naději, že dostane něco k jídlu. Nebo zvířetem v kleci možná byla Juliette a brala si jed, kterým ji krmili.

„Podívejte se, jestli by to mohlo být užitečné,“ řekl Walter Dexter a poté si odkašlal. „Vývolávací cenu jsem napsal do horního levého rohu na první straně.“

Juliette si svazek papírů vzala a poté rozložila přehnutý růžek a cenu si přečetla. Povytáhla obočí. „Za takový obnos bych si mohla pořídit dům.“

Walter pokrčil rameny. „Berte, nebo ne,“ odpověděl prostě. „Město, kde budou lidé brzy trpět, nepatří mně.“

KAPITOLA PÁTÁ

Přísně vzato Benedikt Montagov nakupoval potraviny. Ve skutečnosti si spíš vybíral věci, které znehodnotí, vyměňoval peníze za čerstvé hrušky, poté si jednou kouzl a zbytek rozmačkal na padrt a odhodil rozmělněné jádro na chodník.

Benedikt byl v kuchyni naprosto k ničemu. Vajíčka vždycky spálil a maso nikdy nedovařil. První měsíc to alespoň zkoušel, odhodlaný nechřadnout jako žalostný přízrak člověka. Potom, jako kdyby se náhle spustila roleta, do kuchyně najednou nedokázal ani vkročit. Každé jídlo, které připravil, vařil proto, že Marshall nemohl. Každé zatřepotání plynu na sporáku, každá rozrůstající se kaluž vody u dřezu – čím víc si Benedikt všiml prostoru, který dřív neustále zabíral Marshall, tím prázdnější se mu zdál.

Bylo podivné, že právě tohle prolomilo hráz, zbořilo kašičkou zeď, kterou si Benedikt vybudoval ve snaze potlačit svůj žal. Ne to, že ráno bylo ticho, že vedle sebe nikoho neměl. Jednoho dne otupěle odstrkoval svoje umělecké potřeby bez zájmu poházené po zemi stranou a téměř bez potíží procházel jednotlivými kroky svého obvyklého dne. V příští chvíli vešel do kuchyně a nedokázal přestat zírat na sporák. Voda se začala vařit a on stále nemohl od-

trhnout oči, až se nakonec prostě zhroutil na zem a začal vzlykat do dlaní, zatímco voda se vypařovala, až z ní nic nezbylo.

Benedikt si do úst vložil kus kan-če a začal pomalu žvýkat. Teď jen stěží dokázal jíst. Nevěděl proč, ale nedokázal v sobě jídlo udržet, a když ano, nedělalo mu to dobře. Jediný způsob, jak to obejít, bylo sníst sousto všeho, co mu přišlo pod ruku, a poté to vyhodit, než si jeho mozek uvědomí, co se děje. Tak do sebe dostal živiny a udržel svoji mysl v klidu. To bylo hlavní.

„Hej!“

Ten náhlý výkřik ho přiměl vyplivnout kusy syrové cukrové třtiny. Na vzdálené straně tržiště něco vyvolalo rozruch a Benedikt okamžitě vyrazil tím směrem a cestou si otíral pusu. Rozpoznat pozdvižení by bylo těžší, kdyby šlo o rušnější trh, tady se však stánky rozprostíraly stěží kolem dvou ulic a prodavači měli sotva dost síly na to, aby křikem nabízeli své zboží. Šlo o jednu z chudších částí města, kde lidé neměli daleko k vyhladovění a pro přežití by udělali cokoli, včetně příslibu věčné oddanosti nejbližší dostupné velmoci. Přitahovat k sobě pozornost byl špatný nápad, zejména tady, kde se hranice území přesouvaly a měnily bez sebemenšího varování. Benedikt to dobře věděl, ale i tak zabočil za roh a vběhl do uličky, odkud se výkřik ozval.

Objevil tam celý zástup Šarlatových a jednoho poslíčka, který patřil k Bílým květům.

„Benedikt Montagov!“ zaječel chlapec okamžitě.

V horší chvíli už mě snad poznat nemohli. Benedikt nebyl na ulicích ani zdaleka tak známý jako Roma, a přece teď věděli, že je Montagov, že je nepřítel. Chlapci po tváři stékala slza, zanechávala za sebou vlhkou stopu, od které se odráželo polední světlo, než dopadla na beton.

Benedikt se zprudka nadechl a zhodnotil situaci. Příslušník Bílých květů byl Číňan – nikdo by vůbec netušil, ke kterému gangu patří, nebýt bílé šňůrky, kterou si sám ovinul kolem zápěstí. Pošetilé. Krevní msta v posledních měsících dosahovala strašlivých rozměrů. Pokud měl možnost splynout s davem, proč ji nevyužít? Kolik mu bylo let? Deset? Jedenáct?

„Montagov?“ zopakoval jeden ze Šarlatových.

Benedikt sáhl po své pistoli. Vzhledem k tomu, že měli výraznou přesilu, by chytřejší bylo utéct, ale na tom mu nezáleželo. Neměl důvod dělat si s tím starosti, důvod žít...

Nestihl zbraň ani tasit. Zničehonic ho do obličeje ze strany zasáhl úder a Benedikt padal, až skončil přimáčknutý k zemi mezi křikem a nadávkami a dovoláváním se smrti celé jeho rodiny. Ruce mu drželi ohnuté za zády a hlavu mu prudce tlačili na beton, než ho něco mrazivě studeného, něco, co mu přišlo jako pažba zbraně, třísklo do spánku.

Ne, pomyslel si náhle a pevně zavřel oči. Počkat, ve skutečnosti jsem nechtěl umřít, ještě ne, ne doopravdy...

Uličkou otřásl ohlušující zvuk. Benediktovi začalo zvonit v uších, ale kromě podlitin, které se mu tvořily po celém těle, necítil žádnou bolest, do lebky se mu nezabořila žádná doběla rozžhavená kulka. Taková možná byla smrt. Možná smrt nebyla nic.

Pak se ten zvuk ozval ještě jednou a znovu a znovu. Výstřely. Ne z uličky. *Shora.*

Benedikt otevřel oči přesně ve chvíli, kdy mu na tváři přistála sprška krve a zbarvila mu pohled do ruda. Zalapal po dechu, s trhnutím se narovnal a přitiskl se ke zdi, odkud jen nevěřičně zíral, jak Šarlatoví kolem jeden po druhém padají k zemi, prošpikováni kulkami. Teprve když střelba téměř ustala, ho napadlo vzhlednout